

JAN- ERIK FJELL

MUŽ S PRSTENEM

ANTON BREKKE, PŘÍPAD OSMÝ

Jan-Erik Fjell

Muž s prstenem

Kriminální román

This translation has been published with the financial support of NORLA.
Tento překlad vychází s laskavou finanční podporou literární agentury NORLA.

© Jan-Erik Fjell, 2021 by Agreement with Grand Agency

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Ivana Voráčková, 2026

Cover © Alette Bertelsen / Aletteb.dk, 2026

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7010-6 (pdf)

Jan-Erik Fjell

Muž s prstenem

Kriminální román

přeložila Ivana Voráčková

*Mé redaktorce Anne-Kristin Strømové
za všechno, co umí, i za to, jaká je.*

ČÁST 1

Rebeka

Kapitola 1

Úterý 19. listopadu

KDYŽ SE NORA PROBUDILA, rychle, usilovně se zamyslela. Vzpomněla si na teplou vodu, ve které ležela. Na otcův zoufalý křik, když její nahé tělo tahal z vody ve vaně zbarvené do ruda. Na klidné hlasy záchranářů, když ji zvedali z dlaždiček a přesouvali na nosítka. Na mladý pár ze sousedství, který sledoval, jak ji nakládají do sanitky a odvázejí se zapnutou sirénou. Ale ze všeho nejdřív po probuzení pomyslela na to, že se stalo právě tohle.

Že se probudila.

Nora ležela stočená do klubíčka s obličejem ke zdi. Oči měla pootevřené. Předloktí ovázaná od zápěstí až po lokty. Zatnula ruce v pěst. Očekávala, že v pažích ucítí pulzující bolest, ale nebylo tam nic. Necítila vůbec nic.

Z jednoho ze sousedních pokojů zaslechla hlasitý křik. Pak se chodbou rozlehly rychlé, těžké kroky a prásknutí dveří. Ozval se další výkřik. Trochu slabší. Zněl spíš zoufale než bolestně. Křik přešel v pláč. Nepatrně se v posteli zavrťela. Narovнала jednu nohu. Navlékli jí nemocniční košili.

„Jak se cítíte?“ ozval se mužský hlas.

Nora sebou trhla. Není tu sama. Teprve teď si uvědomila jeho přítomnost. Zůstala klidně ležet a dál se dívala do zdi.

„Víte, kde jste?“ pokračoval.

„Jo,“ odpověděla Nora a posadila se. V krku měla sucho jako na poušti. Jazyk i ústní dutinu vysušenou, jako by v ústech měla houbu. „Jsem v nemocnici.“

Druhý muž seděl v hlubokém křesle vedle dveří s hlavou opřenou dozadu. Oči měl zavřené. Vypadal na něco přes čtyřicet, jestli ji tedy nezmátly jeho vousy.

Vzala si z nočního stolku kelímek s vodou. Půlku vypila a přitom sledovala toho chlapa. Peřina z ní sklouzla a zakrývala jí jen nohy. Muž u dveří otevřel jedno oko, krátce na ni pohlédl, pak oko zase zavřel a zeptal se:

„Jak vám je?“

Zadívala se k oknu. Závěsy byly skoro zatažené, jen úzká štěrbina mezi nimi jí prozradila, že se děšť, který padal dopoledne, mezitím proměnil ve sních.

„Chci být sama.“

„Teď jste na APO, na takzvaně uzavřeném oddělení. Což znamená, že u vás musí neustále někdo sedět.“

„Kde je můj telefon?“

„To nevím.“

Nora si znovu lehla a obrátila se na bok. Zadívala se do zdi. V pažích se začal pomalu hlásit tep. Určitě do ní po kýblech cpali lokální anestetika a prášky proti bolesti a teď pomalu přestávají účinkovat. Nebo že by předtím byla v narkóze? To proto jí tak hučí v hlavě?

„Chci svůj posranej mobil,“ řekla do zdi. „Mám na něj nárok.“

„Ověřím to, ale stejně bychom byli rádi, kdybyste si promluvila s lékařem, než se znovu objevíte na telefonu a sociálních sítích.“

Možná tu ani nepracuje, je tu pacient stejně jako ona? Proplížil se k ní do pokoje, zatímco personál se stará o někoho

jiného? Třeba o toho člověka, co předtím tak křičel. Když se pořezala minule, o uzavřeném oddělení se nikdo nezmiňoval, ale tentokrát to vzala hlouběji. Dost hluboko, nebo si to aspoň myslela. Mělo to být dost hluboko. A APO? To by ji tedy zajímalo, co ksakru to APO je.

„Akutní psychiatrické oddělení,“ zamumlal muž.

Neskončí náhodou člověk na takovém místě, jen když už mu kompletně a tutově rupne v kouli? Když se jako magor pustí nožem do lidí v nákupáku a seká kolem sebe hlava nehlava? Ale jo, to přece někde četla. Na APO ho šoupnou, dokud se případ nedostane k soudu, a tam pak člověk může tvrdit, že byl ve chvíli činu nepřítel, znovu ho zavrou na místě jako tohle, dokud nějaký doktor neřekne, že už nehrozí, že kolem sebe dotyčný zase začne máchat nožem – nebo něčím jiným, když už jsme u toho –, a pak ho pustí na svobodu.

Zaslechla za sebou těžký povzdech. Jako by toho ten chlap měl už teď plné zuby. Vylezla zpod peřiny a posadila se na okraj postele. Bosými chodidly se dotkla chladné podlahy.

„Proč jsem na uzavřeném oddělení?“ zeptala se po chvíli.

„Na to se mě neptejte,“ odpověděl muž s pohledem upřeným do stropu. „Ale mám takové podezření, že je to proto, že se doktor bojí, že se znovu pokusíte si ublížit. Viděl jsem u vás v kartě, že jste tu už byla, před sedmi měsíci. Tedy ne zrovna tady, nahoře na psychiatrii pro děti a dospívající.“

„Určitě si myslíte, že se mi to napodruhé mělo povést, co?“

„Ne, jsem rád, že se to nepovedlo.“

„Bylo by vám to úplně u zadku, kdyby vám neplatili za to, že se o mě staráte. Nebo že tu starost aspoň předstíráte.“

„Nemyslíte, že zapíchnout to už po sedmnácti letech je trochu brzo?“

„Ne.“

„A to je váš život až taková hrůza?“ Pokusil se potlačit zívnutí.

Odpověděla letmým přikývnutím. Víc mu nechtěla dopřát. Třeba je tohle její doktor a tohle všechno součást nějaké léčby.

Muž se narovnal. Prsty netrpělivě zabubnoval do područek. Sáhł do kapsy a vytáhl telefon. Světlo z displeje ozářilo jeho tvář. Měl unavené, rezignované oči.

„Jak dlouho tu vlastně děláte?“

„Dostatečně dlouho,“ odpověděl, aniž vzhlédl.

„A to je jak dlouho?“

„Dva měsíce.“

Viděla, jak zaklel, pohled měl stále upřený na displej.

„Tak byste měl vědět, že zaměstnanci nesmí v pracovní době používat mobil. Jestli mi seženete ten můj, neřeknu to na vás.“

Pomalu vysunul bradu a nadzvedl jedno obočí. Poprvé se na ni pořádně podíval. Na ovázaná předloktí. Na nadloktí, která vypadala, jako by se na nich červenou fixou vyřádilo tříleté dítě. Na jizvy všech velikostí od loktů až po ramena. Zdálo se, že chce něco říct, ale místo toho vrátil telefon do kapsy. Znovu netrpělivě zabubnoval prsty.

Nora přešla do koupelny. Pustila vodu. Podržela ruce pod slabým proudem. Promnula si obličej a podívala se do zrcadla, které tam neviselo.

„Vy jste doktor?“ zeptala se přes tekoucí vodu.

„Ne.“

„A co teda jste?“

„Sociální pracovník.“

„Ale jste tady, abyste mě pozoroval?“

„Jsem tu, abych dohlédl na to, že budete v pohodě.“

Zastavila vodu. Vrátila se na okraj postele. Posunula se dál, stočila peřinu a strčila ji mezi záda a zedl. Polštář si dala do klína a na něj položila ovázané ruce.

„Jsem tu zavřená?“

„Vím jen, že na uzavřeném oddělení máte být rozhodně aspoň do zítřka.“

„Takže tu *jsem* zavřená, co?“

„No... Vlastně asi jste. Proberte to s lékařkou, až dorazí. Hádám, že tu bude tak kolem půlnoci.“

„A kolik je teď?“

„Pár minut po jedenácté.“

„A to tu je do hajzlu takový práce, že nemá čas přijít dřív než za hodinu?“

„Jo.“

Zív! Už se to ani nesnažil zakrýt. Sáh! do kapsy. Jako by chtěl znovu vytáhnout telefon, ale pak se zarazil; ruku vytáhl prázdnou.

„Jen si ho klidně vemte,“ ozvala se Nora. „Já vás nena-práskám.“

Nechal ho v kapse.

„To budete prostě jen mlčet?“ připomněla se po chvíli.

Pootevřel ústa a navlhčil si rty. Prohlížel si ji pronikavým pohledem. Jako by se skrz ni díval do hloubi chaosu.

„Vlastně jsem vůbec neměl v plánu mluvit. Na co byste chtěla, abych se vás ptal? Proč se řežete?“

Pokrčila rameny. „Na tom by nebylo nic divného. Na to se mě přece bude ptát i doktorka.“

„Já odpověď znám.“

„Jo?“

„Hádám, že když jste se začala řezat, vůbec jste umřít nechtěla. Protože to už provozujete dlouho, že? Úplně odma-lička. Nejdřív drobná říznutí o papír.“ Zadíval se na zjizvená

nadloktí. „Šlo o to, přeměnit psychickou bolest v něco, co bolí fyzicky natolik, aby to odvedlo pozornost od vnitřního trápení. Ale...“ Naklonil se dopředu a opřel se lokty o kolena. „A ne že bych nechápal, že člověk může prožívat v nitru takovou bolest, ale pokud ji potřebuje někam přesunout... Nebylo by jednodušší si prostě ukopnout palec o práh? To se stalo včera mně a ještě teď mě to bolí. Tak bych v tu chvíli radši umřel.“

Nora se rozesmála. Na jeho zarostlé tváři se objevil úsměv. Pak dodal:

„Před chvílí jsem se vás ptal, jestli je život vážně tak strašný. Přikývla jste. Teď se tu smějete. Všechno zas bude dobré, Mono.“

„Noro.“

„Cože?“

„Jmenuju se Nora. Ne Mona.“

Strčil prsty do kapsy. Vytáhl list papíru, chvíli si v něm četl a pak ho vrátil do kapsy.

„Očividně máte pravdu,“ uznal a přivřel oči. „No-ro.“

Doktor to rozhodně není. Tím si byla jistá.

Ozvalo se zatukání a dveře se ve stejném okamžiku otevřely. Vešla nějaká žena. V ruce nesla talíř a na něm pár sucharů.

„Pokožová služba,“ poznamenal sociální pracovník a vrhl pohled na talíř. „Oschlý sýr na starých sucharech? Propána, Jeanette, nic nudnějšího bys nedokázala najít, ani kdyby ses snažila.“

„Máš na recepci návštěvu,“ odpověděla žena, kritiku obcerstvení přešla. „Zatím to tu za tebe vezmu.“

„Já mám návštěvu?“

Sociální pracovník se na ni překvapeně podíval.

„Jo.“ Jeanette postavila talíř na noční stolek. „Nebo se každopádně ptal po Antonovi Brekkem.“

Kapitola 2

Volda, 1999, den 38

MUSÍ REBEKU VIDĚT. HNED. Ne za pár hodin. Mluvit nemusí. Chce ji jen vidět. Z dálky, tak, aby ho ona neviděla. Aby ji mohl jen tak pozorovat. Sledovat, jak mluví, ale neslyšet ani slovo. Vidět, jak se směje, a nevědět proč. Anebo úplně nejlíp: vidět ji ztracenou ve vlastních myšlenkách, jak se sama pro sebe usmívá, jak ji vídal dřív.

Jak se usmívá tomu, že patří k němu.

Zamířil do centra. Blížil se ke křižovatce, u níž stály obecní úřad, zdravotní středisko a kino. Myslel na večer, který ho čeká. Na to, co Rebeka včera říkala do telefonu. Nebo spíš na to, co *neříkala*. Jen se totiž zeptala, jestli by k němu mohla večer přijít, že prý s ním potřebuje něco důležitého probrat. Možná proto ho přepadla touha ji vidět. Něco tam bylo. Něco, čemu úplně nerozuměl. Postřehl to i v jejím hlase. Zněl váhavě. Nejistě. Možná trochu deprimovaně.

Bude to jejich dvanáctá schůzka. Nebo *rande*, jak tomu říkala Rebeka. Když po té první návštěvě kina prohlásil, že už se těší na další schůzku, odpovědí mu byl jen její nádherný smích. „Dneska už nikdo *schůzka* neříká,“ opravila ho. „Říká se tomu *rande*.“ Ale jemu to vůbec k smíchu nepřišlo. *Rande* mohlo znamenat leccos. Klidně i jen to, že se spolu dva lidé

v krátkosti sejdou. Zatímco tohle bylo setkání dvou lidí, kteří jsou do sebe zamilovaní.

Vždycky se scházeli v garsonce, kterou si pronajímal u nemocnice, pokud se tedy neprocházeli venku. K ní nechodili nikdy. Dost rychle mu vysvětlila proč. Vlastně hned na první schůzce. Trine, její spolubydlící a zároveň i sestřenice, byla často doma, takže soukromí vůbec neexistovalo. Kromě toho to byla příšerná drbna, která všechno dopodrobna vyslepičila matce, a ta to předala svému muži – Rebečinu strýci. A odtamtud byla jen krátká cesta k Rebečinu otci, a kdyby se ten dozvěděl, že se schází s chlapem, který není dobrý křesťan, rozklepala by se z toho i louka pod jejich rodinným statkem v jižním Norsku. Je jedno, že už je plnoletá. Pan a paní Vehle- rovi se nechystali do výběru vyvoleného jejich dcery mluvit jen málo, měli už připravený rovnou celý proslov.

Co se jen děje tak důležitého? Proč mu to neřekla po telefonu? Jen ať to není něco, co by ho rozzlobilo. Protože tuhle stránku jeho osobnosti ještě nepoznala.

Kapitola 3

Úterý 19. září

„VYPADÁŠ PŘÍŠERNĚ,“ PROHLÁSIL MAGNUS Torp.

Usadil se naproti Antonovi u jednoho ze stolků ve vestibulu nemocnice. V kavárně a obchůdku už byla tma, pro dnešek bylo zavřeno. Až na páreček novopečených rodičů, kteří se opodál hladili po rukou a zasněně sledovali tělíčko v plastovém košíku na kolečkách, tu byli sami.

Od chvíle, kdy Antona náhodou potkal v centru Fredrikstadu, uplynuly čtyři měsíce. V té době jeho vlasy ještě připomínaly nějaký účes a vousy měl aspoň trochu upravené. Teď vypadal spíš jako někdo, kdo se s úpadkem smířil. Anton odtrhl zrak od desky stolu a podíval se na něj. Oči měl rudé a opuchlé. Jako by už pár dnů nespál.

„Můj táta říká to samé.“ Prohrábl si vousy. „Asi bych si to měl trochu zastříhnout.“

„Tobě se tu nelíbí?“

„Je to tu fajn. Dělán skoro jen noční, jen tu a tam vezmu navíc denní, když je třeba.“

„Když jsem tě potkal posledně, dělál jsi ve školce. Tos vypadal daleko líp. A vždycky ses vytahoval, jak ti to s dětmi jde. Možná to není zas tak snadné, když jich je najednou celá armáda a máš je osm hodin v kuse, co?“

„Míříš správným směrem.“

„Proč jsi tam skončil?“

„Kvůli Olovi.“

„A to je kdo?“

„Pětiletý usmrkanec. A když říkám usmrkanec, myslím to doslova. Neustále bublina aspoň u jedné nosní dírky při každickém výdechu, a rád se utíral do ně. Vlastně ze všeho nejradši. Když jsem mu donesl kapesník, popadl místo toho rukáv mého svetru a utřel se do něj. Pět roků, a už to byl psychopat. Za pár let ho nejspíš za ruce a nohy dotáhnou sem.“ Anton kývl směrem k APO. „To je ti prevít jak vyšíty. Představ si, že se ti narodí něco takového.“

Magnus se ušklíbl.

„Ale tehdy jsi říkal, že se ti tam líbí?“

„Chvíli to fungovalo. S dětmi se mi většinou pracovalo dobře a kolegové byli docela milí. Jenže pak ke mně na oddělení přesunuli Olu. Jako by okamžitě pochopil, že jsem v tomhle nový. Neustále testoval hranice. Bylo to horší a horší. Nějakou tu nudli snesu. Nebo kus jablka v obličej. I špičaté nehty zaryté do kůže. Ale když začal kousat, to byl vrchol. Moji kolegové byli pedagogové a víš, jaké to s nimi občas je. Dětem se dneska nedomlouvá. Zvýšit na ně hlas je srovnatelné s tím, že jim dáš na zadek, takže jsem dal radši výpověď dřív, než bych ho musel zakopat do pískoviště.“

„Nezkoušel ses s ním třeba domluvit?“

„S teroristy nevyjednávám.“

Magnus se rozesmál a napřímil se. Pohlédl na zamilované novopečené rodiče a pak znovu na Antona.

„Budu se muset vrátit do práce,“ řekl Anton.

„Tak přece počkej,“ požádal ho Magnus. „Dej si pět minut pauzu.“

„To jsem právě udělal.“

Anton vstal. Magnus se na něj vážně zadíval.

„No tak, Antone. Posad' se. Nepřišel jsem sem poslouchat o Olovi.“

„Tak proč jsi přišel?“

„Můžeš si zase sednout?“

Anton si povzdechl a svalil se na židli. Rodiče svorně vstali z pohovky. Naklonili se nad vozík s maličkým. Řekli po miminkovsku něco nesrozumitelného a odkráčeli.

„Co tě tak stresuje?“ zeptal se Magnus.

„Stresuje? Jsem v práci. A tuhle práci už si nemůžu dovolit ztratit. Prostě mi pověz, cos mi přišel říct.“

„Já...“ začal Magnus. „Já prostě nechápu, proč všechno nemůže být tak jako dřív.“

„Všechno snad je jako dřív, ne?“

„Nech toho, Antone. Nebereš mi telefon, neodpovídáš na zprávy, a když na tebe zazvoním doma, ani se nenamáháš s otevíráním dveří.“

„Dost často ve dne spím, protože většinou mám noční.“

„Antone. Viděl jsem tě oknem. Ztlumíš zvuk na televizi v okamžiku, kdy se můj prst dotkne zvonku. Já vím, žeš byl doma, když jsem přišel. Minimálně dvakrát. A mám podezření, žeš tam byl i na svoje narozeniny. Rozhodně se svítilo. Takže *ne*, všechno není jako dřív. Neviděl jsem tě čtyři – čtyři – měsíce, a nebýt toho, že se mi bývalý kolega z pořádkového oddělení ve Fredrikstadu zmínil, že tě včera večer viděl na APO v souvislosti s hospitalizací, ani bych netušil, že pracuješ tady. Známe se deset let, akorát se pak stala ta debilita – za kterou jsem mimochodem já vůbec nemohl – a ty se na všechno vyseres? Prostě mě vymažeš ze života? Já držel zobák. Neřekl jsem jediné podělané slovo, přestože vím, že to bylo – a pořád je – tak špatně, až to už horší být nemůže. Naprosto to odporuje všemu, v co věřím.“

„A já ti za to poděkoval.“

„Tak proč na to prostě nemůžeme zapomenout? To prostě nechápu.“

„Tak jo...“ Anton se zadíval do prázdného vestibulu. „Vzhledem k tomu, že máš trochu dlouhé vedení, to radši zkrátím. Tys dostal vlastní program v televizi, já dostal padáka. Šťastnej?“

„Nedostal jsi padáka. Dal jsi výpověď.“

„A co myslíš, že by se stalo, kdybych ji nedal?“

Magnus neodpověděl.

„Přesně,“ prohlásil Anton. „Neměl jsem na výběr.“

Hlavní vchod se otevřel. Vešli dva muži z ostrahy, rozhlédli se po kavárně, a když usoudili, že Anton ani Magnus nepředstavují hrozbu, odešli každý jiným směrem.

„A žádný vlastní program jsem nedostal. Podle mě tam budu dohromady sedmadvacet minut v průběhu osmi dílů. Tak mi to aspoň bylo řečeno.“

„Torpe?“

„Co?“

„Rád tě zase vidím.“

„Teď kecáš.“

„Ne, nekecám. Tohle není tvůj problém. Je to můj problém a tak, jak to je teď, to musí chvíli být.“

„Už je to čtrnáct měsíců. Jak dlouhý čas ještě potřebuješ?“

„Já ti někdy brnknu.“

Anton se chystal vstát.

„Můžeš fakt prostě chvíli počkat?“

Anton zůstal sedět.

„Nemůžu se u tebe zítra stavit? Vezmu něco k jídlu a pak –“

„Dělám do deseti,“ přerušil ho Anton.

„Myslel jsem, že máš hlavně noční?“

„Mám zítra od rána volno, ale vzal jsem směnu navíc.“

„A co pozítří?“

„To nejsem doma.“

„Tak se sám poslouchej!“ vyjel Magnus. „*To nejsem doma* si strč někam!“

„Tak se stav.“

„Fajn! Tak se stavím.“

„Ale já nebudu doma. Zítra hned po práci vyrazím nočním vlakem do Göteborgu.“

Anton vytáhl mobil. Minuly je tři ženy, které spolu něco probíraly. Jedna z nich vrhla pohled na jediný obsazený stolek ve vestibulu a pak se celá trojice vytratila do bílé chumelenice.

„Do Göteborgu?“

„To je relativně velké město ve Švédsku, na jih od norských hranic. Nejvíc ho nejspíš proslavil zábavní park Liseberg.“

„Ježíš, ty jsi fakt vtipnej. Chechtám se, až se za břicho popadám. Za chvíli asi smíchy umřu. Jedeš do kasina Cosmopol, že jo? To proto jsi ty poslední měsíce totálně zalezlý, protože jen hraješ poker?“

Anton se místo na Magnuse dál díval do telefonu.

„Ty hraješ i teď?“

„Nic moc jiného tu po večerech na práci není, magoři chrní.“

„Teď mě tu máš na návštěvě.“

Anton pozvedl obočí a krátce na něj pohlédl, pak obrátil zrak zpátky k displeji.

„Dvě esa. Možná jsi mi přinesl trochu štěstí.“

Magnus si povzdechl a zavrtěl hlavou.

„Stačí,“ prohlásil Anton po chvíli. „Dvanáct set korun. Rovnou do štrozoku. Pecka. Ale teď už se vážně musím vrátit na oddělení.“

„Ještě jedna věc.“

„A co?“ zeptal se Anton s pohledem upřeným na displej.

„Cecilie Olinová.“

„To jméno mi zní povědomě...“ odpověděl Anton nepřítomně.

„Tvoje pohřešovaná kolegyně, jejíž fotka byla v neděli večer na všech zpravodajských webech.“

„Aha.“ Anton párkrát ťuknul do telefonu. „Kolegyně, no, jak se to vezme. Pracujeme ve stejné budově – my a pět tisíc dalších lidí.“

„Dneska nás k tomu přizvali.“

„*Nás*?“ zamračil se Anton, pomalu zvedl hlavu a podíval se na něj.

„Dobře, tak *Kripos*. Skulstad to dal mně.“

„Fajn.“ Anton se donutil k úsměvu. „Tak tos za poslední rok musel udělat něco správně. Jsem na tebe hrdý – a to myslím vážně. Vražda s neznámým pachatelem je vždycky výzva. Hodně štěstí.“

„Myslíš, že je mrtvá, jo?“

„Jasně že je mrtvá. Kripos by k případu pohřešované osoby nevolali po kolika že? Čtyřiceti osmi hodinách?“

„Východní okrsek založil pracovní skupinu, vede ji Lars Weberg.“

„V životě jsem o něm neslyšel. Víš, co ještě si myslím?“

„Ne, co?“

„Že ji našli dneska večer. Je totiž krapítek pozdě na to, aby ses jen šel podívat, jak se mám. Kdyby tě zajímalo tohle, seděl bys venku v tom svém sportáku a čekal, až půjdu do práce.“

„Hele, možná ti už bylo padesát, ale *sporták* tomu neříkej.“

„Já myslel, že to je sporták.“

„Je to porsche.“

„Torpe?“

„Co?“

„Tak v tom sportáku jeď domů opatrně.“ Anton vstal a zadíval se ven. Na zemi se začínala tvořit tenká vrstva sněhu. „Možná to bude klouzat.“

Magnus se rozhlédl, aby se ujistil, že tam jsou jen oni dva, a pak řekl: „Máš pravdu. Už nejde o pohřešovanou osobu. Dneska večer ji v lese u Skjæbergu našel nějaký člověk, když venčil psa.“

Anton si s pohledem upřeným na mobil povzdechl.

„Kluk a dvojka. Devítka a čtyřka. Dáma a šestka. To jsou poslední tři kombinace karet, které jsem dostal při rozdávání, Torpe. Jak jsem tvrdil, že mi nosíš štěstí, tak na to rovnou zapomeň.“

„Poslední známky života máme z 02.58 v noci na neděli, to volala manželovi a říkala, že je hned u zatáčky za školou v Borge. Šla pěšky domů do Skjærvikenu. Odtamtud je to k místu, kde ji našli, dvacet kilometrů. Byla kompletně oblečená, ale nevíme vůbec nic o tom, co se s ní dělo od zmizení až do chvíle, kdy skončila tam. Doufejme, že zítra na patologii získám pár odpovědí. Mám s Dánem schůzku hned ráno, než vyslechneme manžela.“

Anton odložil mobil a zadíval se přímo na něj.

„Proč mi tohle všechno vykládáš?“

„Já ani nevím. Bude k tomu tiskovka,“ Magnus se podíval na hodinky, „asi za patnáct hodin. Napadlo mě, že bys to rád slyšel ode mě, než si to přečteš někde na webu, kdyby tě ten případ třeba zajímal.“

Anton vstal a přitom utrousil:

„Nezajímá.“

Anton se usadil v místnosti pro zaměstnance a zadíval se na dozor na chodbě v rohu oddělení, které mělo půdorys

písmene L. Zamyslel se nad tím, co Torp říkal. Proč všechno nemůže být jako dřív. Vzpomněl si, jak se na něj Magnus ve vestibulu díval. Byl to stejný pohled, jaký on sám nesčetněkrát vrhal na fetišáky, kteří do toho po letech abstinence zase spadli. V začátcích kariéry, když jezdil s hlídkovým vozem v Oslu, se jich ptal, jak je možné, že se po té samé cestě vydali znovu, přestože věděli, co je čeká. A v neposlední řadě, přestože věděli, jaké pomalé mučení čeká jejich rodinu. Nikdo z nich mu na to nedal pořádnou odpověď. Nikdy. Dočkal se jen slabého pokrčení ramen a pohledu očí, které – pokud zrovna jejich majitelé nebyli totálně v rauši – neprojevovaly jedinou známku lítosti nebo studu. Exmanželka několikrát prohlásila, že gambling je *jeho* heroin. Vlastně to byla jedna z posledních věcí, které na něj ječela, když ještě měli společnou adresu.

Z gauče na něj mluvil Didrik Ryde. Ležel ve vodorovné poloze a díval se na televizi, oči pootevřené jen na škvírku. Antonovi se zamlouval, přestože odborně nebyl zrovna zdatný. Po těch dvou měsících, co spolu pracovali, měl Anton nejasný dojem, že většinu času tráví v lese s vařičem a spacákem. Didrik Ryde se na APO skvěle hodil; patřil mezi lidi, kterým život vůbec nepřipadá komplikovaný; což byl naprostý opak toho, čeho bylo jinak tohle oddělení plné.

„Hm?“ udělal Anton.

„Říkal jsem: co za snoba se to tu po tobě ptalo?“

„Bývalý kolega.“

„Óóó.“ Didrik Ryde nasadil přihlouplý úsměv. „A kde jste tu společnou kancelář měli? V Paříži nebo v Miláně?“

„O čem to meleš?“

„Netušil jsem, žeš dělal modeling.“

Krátce se zasmál. Anton se na něj zadíval jako na blbce.

„Ten oblek nevypadal levně,“ pokračoval Didrik Ryde.
„A hodinky Panerai na pracce, jak jsem si všiml. Slizoun. Asi se ze mě taky měl stát bohatej učitel ze školky.“

Ozvalo se pípání alarmu. Anton se naklonil a zamžoural na obrazovku. Políčko označující pokoj F007 blikalo.

„To je Halvorsen,“ oznámil Anton. „Mrkneš se, nakolik mu zase přeskočilo?“

„Nemůžeš tam zajít ty?“

„Ne,“ odmítl Anton cestou ke dveřím. „Musím zpátky za tou holkou.“

Kapitola 4

Středa 20. listopadu

KDYŽ MAGNUS ODEMKL DVEŘE svého bytu v ulici Agentgata, úterý zrovna přešlo ve středu. Rozsvítil stropní světlo. Odložil brašnu s počítačem na gauč a zamířil do kuchyně. Měl hlad, ale když se podíval na hodinky, vaření zavrhl. Dobré návyky ohledně jídla a cvičení zmizely týden po tom, co před dvěma lety nastoupil u Kriposu. Zeleninu a neloupanou rýži s kuřecím, vepřovým, hovězím nebo rybou vystřídal rychlé sacharidy z jídelny na Brynu nebo z bufetu na nějaké benzince, která byla po cestě. Z pekáče buchet, který měl na břiše už od puberty, zbývaly jen čtyři čtverce. Jestli bude tímhle tempem pokračovat dál, do dvou let bude mít břicho jako rosol stejně jako zbytek jeho rodu.

Magnus si namíchal proteinový koktejl a při pití se usadil na parapet okna. Z černého nebe se sypal jemný sníh. Ze zhasnuté restaurace Heim vykráčely dvě postavy a zamířily každá na jinou stranu. Vzpomněl si, že slíbil zavolat matce. Volala mu, když zrovna stál ve Skjebergu nad mělkým hrobem Cecilie Olinové. Mrkl znovu na hodinky a rozhodl se, že jí radši brnkne zítra cestou do práce.

Přesunul se s tekutou večerí na gauč a otevřel si na klíně notebook. Přihlásil se do systému a proklikal se k případu.

Cecilie Olinová byla nahlášena jako pohřešovaná v neděli v půl jedenácté dopoledne. Během prvních čtyřia dvaceti hodin se nestalo nic víc, než že služba na centrále přijala od manžela oznámení o pohřešování. K tomu byla připojena krátká poznámka, že Cecilie Olinová nebyla nikdy trestaná, nemá žádné známé psychiatrické problémy z minulosti a že o ní nejsou žádné záznamy v policejním rejstříku Indicia. V pondělí odpoledne a večer probíhalo pátrání ve Skjærvike-nu a přilehlých lesích. Standardní postup. Když se dospělá osoba, navíc pod vlivem návykových látek, na pár hodin ztratí, nikdo to nevyšetřuje, pokud ve hře nejsou ještě další faktory. Bylo jedno, že zoufalý manžel, přesvědčený, že se manželce něco přihodilo, brečel na policejní stanici. Vysvětlení bylo jednoduché: lidi v opilosti nikdy nepřestanou dělat pitomosti.

Magnus rychle přečetl oznámení o pohřešování a pak otevřel zvukový soubor. Nastavil hlasitost a nahrávku pustil.

„Výpověď Adele Ferkingové,“ zahájil hluboký basový hlas. „Je úterý devatenáctého listopadu. Čtrnáct hodin a třicet osm minut. Přítomni jsou vrchní inspektor Lars Weberg a Adele Ferkingová. Paní Ferkingová byla seznámena se svými právy jako svědkyně.“ Ozvalo se slabé zaharašení, jak někdo přesunul mikrofon. „Můžete nám v krátkosti povědět, jaký je váš vztah k Cecilii Olinové?“

Adele Ferkingová něco odpověděla, ale Magnus nerozuměl co. Lars Weberg očividně také ne, protože otázku zopakoval hlasitěji. Adele Ferkingová si odkašlala a řekla:

„Jsme kamarádky. A pracujeme spolu na dětském oddělení nemocnice v Kalnesu.“

„Jak dlouho se znáte?“

„Studovaly jsme spolu, takže... dvanáct nebo třináct let.“

„Jste tedy blízké kamarádky?“

„Ano.“

„Natolik blízké, že by se dalo říct – nakolik je možné to tvrdit o dospělých –, že jste nejlepší kamarádky?“

„I tak by se to dalo říct.“

Magnus postřehl napětí v jejím hlase. Stejně, jaké zní z hlasů většiny lidí, když sedí tvář tvář policistovi ve výslechové místnosti.

„Ceciliin manžel Fredrik Olin vypověděl, že jste si s Cecilíí v sobotu vyrazily ven. Souhlasí to? ... Svědkyně přikyvuje. Byly jste jen samy dvě?“

„Chtěly jsme si spolu jen dát doma víno, ale já jsem navrhla, že si někam zajdeme. Cecilii se vlastně moc nechtělo, ale nakonec šla se mnou a doufala, že se její single kamarádce trochu zadaří, takže jsme vyrazily hned, jakmile se Fredrik kolem jedenácté vrátil domů.“

„Ta single kamarádka jste vy?“

„Ano.“

„Co se dělo pak?“

Magnus se pořádně napil proteinového koktejlu a opřel si hlavu o opěrku gauče.

„Šly jsme do Savoye.“

„Tam jste pily dál?“

„Vypily jsme spolu skoro dvě láhve vína už doma, ještě než jsme vůbec vyrazily, a... Ani si nepamatuju, kolik toho mohlo být potom, ale měly jsme obě dvě pěkně nakoupeno.“

Magnus si rozeplnul košili a svlékl si ji. Zadíval se na svoje břicho a rozhodl se, že si zacvičí zítra, i kdyby to mělo být o půlnoci. Hodil košili přes stůl do ložnice.

„A v Savoyi jste zůstaly až do zavíračky?“

„Cecilie vyrazila domů, když byly skoro dvě.“

„Nechala vás tam samotnou?“

„Kdepak, mezitím si k nám přisedla jedna známá.“

„Cecilie chtěla jít domů?“

Magnus jedním dlouhým lokem dopil proteinový koktejl a přešel do kuchyně.

„To vlastně bylo trochu divné. Asi tak hodinu po tom, co odešla, mi Cecilie volala, že je na cestě domů – a jde pěšky. Že si domluvila odvoz, ale u školy v Borge ji z auta vyhodili, protože jí bylo špatně. Zeptala jsem se jí, co dělala mezitím, ale nějak mi to nechtěla říct. Tak jsem se zeptala, jestli nepotkala *jeho*.“

Magnus vypláchl láhev, dal ji do myčky a vrátil se na gauč.

„Koho?“

„Bjørna. Toho zmetka, co na něj vyplýtvala posledních pět let před třicítkou.“

„Bjørna jak dál?“

„Farsunda. Řekla jen *Adele*. Trochu jako *ani-se-mě-neptej*.“

„Takže když vám Cecilie volala, už nebyla v tom autě, kterým jela domů?“

„Ne. Chtěla jít domů pěšky. Je to jen kilometr a půl nebo tak něco.“

„Tak jo. A cože vás napadlo se ptát, jestli nepotkala jeho?“

„Protože ho před pár týdny pustili na svobodu a volal Cecilii, když jsme byly u ní doma ve Skjærvikenu. Ptala jsem se jí, jestli volá často, a ona to popřela, ale já z toho měla pocit, že to není tak úplně pravda.“

Magnus nahrávku zastavil. Došel si do předsíně do bundy pro poznámkový blok a propisku a vrátil se na gauč. Nalis-toval čistý papír a napsal *Bjørn Farsund*. Znovu nahrávku pustil.

„Cecilie byla dost strohá a odmítavá,“ pokračovala Adele Ferkingová, „ale on pořád ne a ne přestat. Nechtěl se jí prostě vzdát.“

„Víte, kvůli čemu byl zavřený?“

„Vím...“ Nastalo několikavteřinové ticho, než dodala: „Mlátil ji. Když se to stalo naposledy, zamkla se v koupelně a zavolala mi. Slyšela jsem, jak Bjørn buší a kope do dveří. Cecilie pořád ječela...“ Adele Ferkingová zněla slaboučce. „Já... Skočila jsem do auta a jela k ní, přitom jsem zavolala sto dvanáctku. Dorazila jsem současně s policií. To už zvládl rozmlátit dveře do koupelny. Nekecám, zbyly z nich jen třísky. Cecilie ležela v bezvědomí na podlaze v kaluži krve. Byla jsem si jistá, že je mrtvá.“

„Za tohle byl ve vězení?“

„Jo, ale ne proto, že by to Cecilie nahlásila – to totiž nechtěla. Stíhání jste zahájili vy. Jeden z těch policistů říkal, že když jde o domácí násilí, zahajuje policie stíhání automaticky.“

„To je pravda,“ odpověděl Lars Weberg. „A po téhle události vztah mezi Bjørnem Farsundem a Cecilíí skončil?“

„Jo, ale odmítla proti němu svědčit. Jen si to představte, po tom, co málem zaklepala bačkorama. Dost to vypovídá o tom, jak moc ji měl v moci. Naštěstí ho odsoudili, dostal osmnáct měsíců. Podle mě to mělo být spíš osmnáct let. Ten pátek, kdy měl nastoupit do vězení v Haldenu, jsme si vyrazily do baru. Cecilie, já a dvě další holky. A tam, ve frontě ke vstupu, potkala Fredrika. Od té doby byli nerozluční.“

„Takže to byla láska na první pohled?“

„To si pište. Ale Bjørn jí pořád volal z vězení. Tvrdil, že ji miluje. Že zůstanou navěky spolu. To proto si Fredrika vzala tak rychle. Cecilie chtěla Bjørnovi dát jasně najevo, že se v životě posunula dál. Podle mě s Fredrikem nechodila víc než týden, a už byla ruka v rukávě. O čtyři měsíce později se zasnoubili a v létě se vzali.“

„A mají spolu dobré vztahy?“

„Fredrik a Cecilie? Ježíši, to jo. Možná je trochu suchar, ale neexistuje nic, co by pro ni neudělal. Kromě toho si myslím, že Cecilie pochopila, že trochu suchara asi vlastně potřebuje. Vždycky měla slabost pro lumpy. V prváku na zdrávce se dokázala zamilovat do feťáka. Ne že by si píchal, ale cpal do sebe hromady koksu a prášků. To byl taky dost turbulentní vztah, ale Cecilie to nechtěla vzdát. Naprosto vážně si myslela, že ho dokáže zachránit.“

„Ale dopadlo to dobře, ne?“

„To úplně ne. Asi tak po roce jí došlo, že pro něj nikdy nebude důležitější než fet. Když jsme byly na praxi, zabouchla se do jednoho sanitáře. To bylo pochopitelné – taky bych po něm skočila, kdyby ho Cecilie neulovila první.“ Adele Ferkingová se zahihňala. Jako by na okamžik zapomněla, kde je. Pak zase vážně pokračovala: „Brad byl hezký i vtipný, jenže ukradl všechny léky, co se mu dostaly pod ruku, a pak je prodával dál.“

„Brad?“

„Ve skutečnosti se jmenuje Rino Bjarne Solberg, jenže vypadal jako Brad Pitt zamlada. Všichni mu říkali Brade.“

„Asi se mu Brad taky zamlouval,“ poznamenal Lars Weberg zvesela.

Magnus se také pousmál.

„Jo... To teda jo. Nakonec ho samozřejmě vyhodili a nahlásili, jakmile se přišlo na to, co provádí. Jiná by se otočila na patě a uháněla pryč, ale kdepak Cecilie. Napadlo ji, že ho přivede na správnou cestu.“

„A jeho záchrana se nakonec taky ukázala jako složitá, ne?“

„Totálně nemožná. Naštěstí jí dal kopačky a odstěhoval se do Dánska. Pak chvíli byla single. A potom se objevil Bjørn. Pořádný. Systematický. Sakra hezký. Zábavný. Zajištěný.“

Adele Ferkingová rychle dodala: „Ne že by na tom zrovna záleželo, ale pořád něco podnikali. Nebyl kontinent, který by během těch let, kdy byli spolu, nenavštívili. Každý víkend, když měli volno oba dva, se něco dělo. Zahrnoval ji drahými dárky. Přestože Cecilie není úplně tenhle typ ženské, tak... No, není divu, že se nechala okouzlit, co?“

„To není divu ani trochu,“ uznal Lars Weberg. „Vždycky chvíli trvá, než tenhle druh lidí ukáže svou pravou náturu.“

„On představoval vlastně naprostý opak toho, co si do té doby prožila. O tom jsme byli přesvědčení i my ostatní, dokud se neukázalo, že je to ještě horší převít než ti dva chlápci před ním dohromady. To byli zoufalci, zatímco Bjørn byl prostě zlý.“

„Jaké má Bjørn Farsund povolání?“

„Je to doktor.“

„Poznali se v nemocnici?“

„Jo, pracoval na pohotovosti na příjmu.“

„Oukej,“ protáhl Lars Weberg, jako by si něco zapisoval. „Předpokládám, že tam teď už nedělá.“

„To si pište, že nedělá. O tohle místo přišel. A víte co? To mě těší o hodně víc, než že musel jít sedět. Na pohotovost v Kalnesu se už nikdy nevrátí. Ani na žádné jiné oddělení.“

„Asi dostal zákaz výkonu povolání?“

„Ne, ale ztratil tvář, což je pro něj daleko horší. Nenajdete tam jediného doktora nebo sestřičku, kteří by nevěděli, co provedl, a to on moc dobře ví. Takovéhle věci se dost rychle rozkřiknou i po dalších nemocnicích. Pod tímhle bílým brněním už z prince moc nezůstalo.“

„Takže se život Cecilie proměnil z pořádné řachandy mezi službami v nemocnici v trochu normálnější živobytí?“

„Dělala jsem si z ní srandu, že se ten večer probrala dvakrát. Nejdřív z bezvědomí a pak z toho pomatení, ve kterém

od puberty žila. Nakonec jí došlo, že stojí za to se pít po klidu a bezpečí. A to našla u Fredrika.“

„Paní Ferkingová, nikdy jste nezažila, že by to mezi nimi nějak skřípalo?“

„Ne, nikdy. Vlastně – jasně že jsem zaslechla, že spolu v něčem nesouhlasí, ale Cecilie se nikdy nezmínila o tom, že by se nějak pohádali nebo tak. Když nepanovala úplně dobrá nálada s Bjørnem, bylo to na Cecilii vidět.“

„V jakém smyslu?“

„Sluneční brýle, i když slunce už zapadlo, roláky, košile s dlouhým rukávem i v létě. Tyhle věci. Mně a ostatním ženským to došlo až potom, ale bylo to očividné.“

„Co si o Bjørnu Farsundovi myslí Fredrik? Nemůže být nic příjemného, když se takhle ometá kolem, ať už telefonuje, nebo chodí po zahradě.“

„Co já vím, domů za ní Bjørn nepřišel. Doufám, že se to ani nestane, protože Fredrik o Bjørnovi vůbec neví. Cecilie se za celou tu věc tak stydí, že mu o něm vůbec nechtěla říkat.“

„Stydí se?“

„Za to, že se s ním nerozešla už dávno. Že ho skoro pět let nechala, aby s ní zacházel jako s onucí. Ten den, kdy Bjørn nastoupil do vězení, začala Cecilie s čistým štítem. Vzpomínám si, že říkala *ted' začíná můj život, konečně můžu zase žít*.“

Nora se z postele zadívala škvírou mezi závěsy ven. Na sních, který se tiše snášel na černém pozadí. Na les, který sice neviděla, ale o jehož existenci věděla.

Probudil ji nějaký zvuk. Nejdřív si myslela, že je to ten druhý. Ten s ukopnutým prstem. Ale když se převalila na bok a rozhlédla se po temné místnosti, viděla, že na křesle u dveří nikdo nesedí. Posadila se a vstala z postele. Proplížila se pokojem a přitiskla ucho ke dveřím. I venku bylo ticho.

To znamená, že u vás musí celou dobu někdo sedět.

Podívala se na prázdné křeslo. Na hlídačské křeslo. Finální důkaz, že holky ze třídy měly pravdu – Nora je na palici. Ale teď u ní nikdo neseděl. Ani venku nikdo nehlídal. Neslyšela dokonce ani nezřetelné hlasy z dálky.

Bezhlučně sevřela kliku.

Nadskočila, když se ozvalo klapnutí dveří, protože to, že ji a podlahu zahalil jako plachta pruh žlutého světla, nezpůsobilo stisknutí kliky v její ruce. O to se postaraly dveře do koupelny za jejími zády.

„Kampak máte namířeno?“

Nebyl to ten chlap, co tam seděl, když usnula. Ten vousáč. Tenhle hlas zněl ostřeji a jasněji. Nora pustila kliku a otočila se. Ve dveřích do koupelny stál muž.

„Běžte si zase lehnout,“ prohlásil a přistoupil k ní o krok blíž. „Je hluboká noc.“

„Kolik je hodin?“

„Půl čtvrté.“

Nahodil slizký hospodský úsměv. Jako by stál někde v baru a snažil se přilákat pozornost nějaké ženské. Rukou ukazoval na postel. Pomalu se vrátila a lehla si. Sledovala, jak přivírá dveře, pak se svalil do křesla. Pruh světla z koupelny vrhal slabou záři na polovinu jeho obličeje. Zíral na ni.

„Na co čučíte?“

„Já nečučím,“ odpověděl. „Zkuste se trochu vyspat.“

„Kolik je hodin?“

„Pořád půl čtvrté.“

„Jak se jmenujete?“

„Didrik.“

„Kde je ten druhý?“

„Kdo?“

„Ten vousatý vtipálek.“

„To je Anton. Je u jiného pacienta.“

A zase. Ten hnusný hospodský úsměv. Tak trochu nakřivo. Jako by se chystal sám sebe vyfotit do nějaké seznamovací aplikace. Nora si lehla na bok. Odvrátila se od něj.

„Já taky umím být vtipný,“ poznamenal za ní.

Na kůži na zádech a na zadku, který nemocniční košile nezakrývala, ji zastudil vzduch. Nora na sobě cítila jeho pohled. Přetáhla přes sebe peřinu.

Kapitola 5

Středa 20. listopadu

STUDENTKA POLICEJNÍ ŠKOLY MELISSA Hramová na okamžik zauvažovala, jestli nestojí tváří v tvář vrahovi. Ne proto, že muž proti ní byl celý od krve nebo že by vypadal, jako by právě někoho zavraždil, ale proto, že si Melissa vzpomněla na přednášku, kterou měli na policejní akademii loni a kde jim řekli, že čtyřicet procent všech vražd žen na světě spáchají jejich partneři. Čtyřicet procent! To je skoro polovina. Mohla si hodit korunou a pravděpodobnost, že padne orel, byla *skoro* stejná, jako že před ní stojící muž připravil o život svou ženu a zbavil se těla na neznámém místě. Věděla, že v Norsku se každoročně pohřešují téměř dva tisíce lidí. Většina se zase rychle najde. Přednášející na jaře tvrdili, že se dokonce celých devadesát až pětadevadesát procent objeví během jednoho nebo dvou dnů. Protože stačí, aby se senilní staroch zatoulal z domova důchodců a vyrazil pátrat po rodném domě, a už se to hlásí policii a podává se oznámení o pohřešování. Nebo že nějaký puberták zdrhne z dětského domova.

Muž, který se na ni ustaraně díval zpoza skleněné přepážky na příjmu na policejní stanici, tu nebyl proto, že pracuje v nějaké instituci a někdo z pacientů se mu zatoulal. Elias Ness sem přišel nahlásit pohřešování vlastní ženy. Mluvil tiše,

jako by nechtěl, aby ho ostatní lidé v řadě slyšeli. Zapadlé oči se skoro ztrácely pod výrazným obočím. Byl hladce oholený, něco mezi čtyřiceti a pětáctyřiceti, takže o patnáct let starší, než by se k ní hodilo, ale stejně se jí líbil.

„Okamžiček,“ řekla Melissa a zvedla sluchátko služebního telefonu.

Podívala se na seznam interních čísel různých oddělení policejní stanice v Mossu. Hledala kombinaci, kterou potřebovala navolit, aby se dovolala na odbor obecné kriminality. Našla číslo, a zatímco telefon vyzváněl, vrhla na Eliase Nesse povzbudivý úsměv. Po půldruhém zazvonění se z telefonu ozval ženský hlas. Melissa v krátkosti vysvětlila, o co se jedná, a zavěsila.

„Tak,“ prohlásila. „Brzy si s vámi někdo přijde promluvit.“ Pokynula k sedací soupravě. „Zatím se můžete posadit tamhle.“

„Ne!“ vyjekl Elias a bouchl do pultu sevřenou pěstí. „Na čekání nemám čas!“

Obrátilo se k nim šest tváří současně.

„Pokud se tady nikdo do pěti minut neobjeví, osobně vás tam zavedu.“

Muž neodpověděl, ale Melisse se zdálo, že souhlasně přikývl. Nestihla se ani otočit a v čekárně už vstávala osoba v hidžábu, která byla další na řadě. Byla to tmavá žena bujných tvarů, přes rameno měla tašku a v ruce držela peněženku.

„Dobrý den,“ řekla Melissa. „Jak vám můžu pomoci?“

Žena položila peněženku na pult a beze slova ji posunula pod sklem, které je od sebe oddělovalo. Melissa si ji vzala a otevřela ji. Jako první uviděla řidičský průkaz na moped patřící Rogeru Zachariassenovi s fotkou pubertáka, kterému podle jejích výpočtů bylo šestnáct a tři měsíce a ani náhodou nemohl být s ženou jakkoliv spřízněn.

„Pan Ness?“ ozval se hlasitě od dveří na schodiště ženský hlas.

Byl to stejný hlas jako předtím v telefonu. Elias Ness vstal. Došel k vyšetřovateli, o níž Melissa věděla, že se jmenuje Kristin a je o osm nebo deset let starší než ona. Podali si ruce a pak odešli.

„Tohle jste našla?“ zeptala se Melissa. Žádná odpověď.
„*Did you find this?*“

„*Yes.*“

Melissa poděkovala a řekla, že se spojí s majitelem. Žena zamířila k východu. Ve dveřích ji minul mladý pár a usadil se v čekací zóně. Odložila peněženku Rogera Zachariassena stranou a vstřícně se usmála na ženu něco přes dvacet, která před ní stála nyní.

Ještě nebylo ani osm a už začínala špička.

Kristin Mayerová si Eliase Nesse prohlížela. Seděl shrbený před stolem v její kanceláři. Bradu si opíral o spojené ruce. Pohled měl jako přibitý k desce stolu.

„A tak jsem si vzpomněl na tu ženskou ve Fredrikstadu,“ řekl. „Na tu sestřičku.“ Vzhlédl. „Jak dlouho to je, co zmizela? Čtyři pět dní? A odsud to není ani půl hodinky autem.“

Kristin Mayerová byla na ranním brífinku seznámena se skutečností, že Cecilii Olinovou z Fredrikstadu včera večer našli mrtvou, neměla ovšem vůbec v plánu o tom informovat Eliase Nesse.

„To je naprosto normální, že takhle přemýšlíte. Člověk myslí vždycky na nejhorší. Ale,“ mrkla na vyplněný formulář na obrazovce počítače, „když jste se tedy ráno vzbudil, byla Lisette pryč, a naposledy jste ji viděl, když se šla večer kolem čtvrt na jedenáct projít, je to tak?“

„Ano.“

Narovnal se. Nepřítomně se zadíval na sních s deštěm padající za oknem. Kristin Mayerová s pohledem upřeným na obrazovku pokračovala:

„A pak jste si šel lehnout?“ Odpovědi se nedočkala. Zopakovala otázku.

„Mhm.“

Jako by tam venku něco zahlédl. Kristin se podívala stejným směrem, ale viděla jen nepřátelské šedé mraky.

„A to je obvyklé, že se chodí projít takhle pozdě večer?“

„Je. Chodí na procházku každý večer.“

„Ve stejný čas?“

„Trochu se to různí, ale většinou touhle dobou.“ Konečně odtrhl pohled od okna a promnul si tvář. „Co se teď bude dít? Co budeme dělat?“

„Nejdřív to tady společně dokončíme a já pak vyšlu pár hlídek, které provedou pátrání po cestách a stezkách a vyptají se kolem. Protože chodila vždycky stejnou cestou, že?“

„Jo, ale nemůžete to udělat předtím? Nejdřív je vyslat, a pak budeme pokračovat tady?“

„Už to skoro máme.“ Rychle pročetla jeho krátkou výpověď. Znovu zaujal zamyšlenou pózu. Propletl prsty. Spojil ruce. Naklonil se a opřel se hlavou o dlaně. „Vy jste si tedy šel lehnout, jakmile Lisette odešla, a rychle jste usnul.“ Kristin Mayerová mluvila k obrazovce. „Probudil jste se deset minut po šesté a zjistil, že není v posteli, a když jste prošel dům, pochopil jste, že doma nebyla od chvíle, kdy budovu včera večer opustila. Je obvyklé, že si chodíte lehnout takhle brzo?“

„Je, měl jsem ranní.“

„Aha. A kde pracujete?“

„Jsem zprávař v *Aftenpostenu*.“

„Pracujete v Oslu?“